

Sygn. akt II CSK 766/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku E. K.
przy uczestnictwie K. P.
o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku po J.J.,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt IV Ca 245/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawczynie zarzucając - w nawiązaniu do swych wcześniejszych twierdzeń, wysuwanych w postępowaniu apelacyjnym – naruszenie, w różnych układach i zestawieniach, przepisów art. 13 § 2, art. 278, 286, 232, 233 § 1, art. 382 i 391 § 1 k.p.c. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przytoczonych w skardze kasacyjnej przepisów prawnych. Skarga kasacyjna wnioskodawczynie stanowi w istocie niedopuszczalną w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami co do faktów i ocenami dowodów (por. w związku z tym np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 269/12).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.